

4

KHI chúng tôi trở về, Cô Delight đã sao lại bản tin từ máy tín hiệu. Chúng tôi cùng chăm chú đọc:

WHITBY GỬI ANDREWS (1): Đã cho hai phi cơ từ Defiant đi thám thính Saint Sudra. Mất liên lạc với phi công ở 125 dặm. Phi cơ không trở về và từ đó không cho biết tin tức. Chúng tôi đang tìm kiếm. Cần tiếp tục thám thính hay không?

Vallance ngược mặt lên trước tiên, và bảo:

— Nền cho ngừng lại thì hơn.

Dillingham tiếp lời:

— Tôi đồng ý. Không cần mất thêm phi cơ nữa. Tôi đề nghị ông cũng nên chấm dứt ngay cuộc tìm kiếm trên mặt biển. Đừng sử dụng bất cứ cơ giới nào có hệ thống đốt.

Andrews cau mày.

— Cứ đề mặc như thế hay sao?

— Phải rồi, cứ đề mặc.

Dillingham đứng dậy, nắm tay chống lên bàn, mặt đưa tới gần Andrews, nói tiếp:

— Tôi khỏi cần nhấn mạnh thêm về chuyện đó làm gì. Đại úy vừa có một bằng chứng rõ ràng của chiếc hộp

(1) WHITBY: hải cảng ở Yorkshire, đông bắc nước Anh.

nhỏ màu đen. Đừng bao giờ nghi ngờ sự hiệu nghiệm của nó nữa. Dù Anson chỉ đem dùng chiếc hộp cũ của Ménard CEPSA trên Saint Sudra, cũng quá đủ. Ông có thể cá đến sạch túi rằng phi hành đoàn của hai chiếc phi cơ kia lúc này đang lênh đênh trên phao cứu nạn, nếu họ hãy còn may mắn. Chiếc hộp đó có hiệu lực tới đường chân trời theo mắt mình thấy, và nó sẽ triệt hạ mọi thứ.

Andrews lại nhủ mảy một cách chán nản.

— Còn các loại tàu ngầm ?

Dillingham đáp :

— Tôi không rõ. Nhưng tôi nghĩ rất có thể tàu ngầm sẽ không hề gì nhờ có nước che chở, miễn là đừng trôi lên mặt biển. Nếu ông muốn tìm kiếm phi hành đoàn của hai chiếc phi cơ ngộ nạn, ông nên dùng tiềm thủy đình. Hay nhất là sau khi trời tối. Dù bọn chúng đang làm trò gì trên hòn đảo đó, nhất định đó không phải là trò đùa, và chúng không muốn bắt cứ một ai trông thấy.

Andrews ngồi xuống.

— Mình có thể dùng một toán Thủy Quân Lục Chiến đổ bộ lên Saint Sudra và quét sạch cả vùng ?

Sir George Vallance chặn lời :

— Andrews, mình nên thận trọng một chút thì tốt hơn. Dù sao, bọn người đó cũng đã mướn hòn đảo một cách hợp pháp, và mình không thể tràn đại lên phá rối tất cả. Trước hết mình nên tìm hiểu thật rõ bọn chúng đang làm những gì. Sau đó, nếu là chuyện mình cần phải can thiệp, mình sẽ thảo luận một chương trình hành động thích nghi.

Tôi lên tiếng lần thứ nhất kể từ khi ăn trưa xong :

— Việc này xin để cho tôi.

Toàn thể mọi người nhìn tôi. Vallance nói :

— Dunbar, tôi cũng nghĩ vậy. Ông đã được Anson đề nghị một cuộc hợp tác. Chỉ có ông mới mong vào được nơi đó một thời gian khả dĩ đủ để điều tra bọn chúng đang âm mưu chuyện gì.

Tôi bảo :

— Như thế hay hơn cho cả đoàn người tràn lộn, tôi sẽ có nhiều người chết. Nhưng tôi lên đó bằng cách nào ?

Andrews sốt sắng :

— Tôi có thể thu xếp việc này.

Vallance lắc đầu.

— Tôi nghĩ không nên. Ông sẽ làm hỏng tất cả nếu đưa Dunbar tới đó bằng tàu hay tiềm thủy đình của Hải Quân Hoàng Gia. Dunbar phải đi đến bằng một phương tiện giao thông bình thường, không phải của chính phủ. Để tôi xem lại cuốn sách chỉ dẫn đó.

Ông ta tìm xem họa đồ ở phía sau, và nói tiếp :

— Mỗi tuần một chuyến tàu thủy đi Colonsay, lên của biển Lorne tới Oban, Sound of Mull, rồi tới Coll và Tiree, và tiếp tục tới Barra và Murra. Theo lối này không được, vì quá lâu. A, đây là một hãng cho mướn phi cơ từ Glasgow đi Islay, Tiree, Barra và Murra. Dunbar, kể từ Murra, ông phải tự xoay xở, nhưng tôi tin tưởng sẽ có một người trông số dân chài ở đó bằng lòng đưa ông lên Saint Sudra.

— Tôi sẽ trở về bằng cách nào ?

Andrews chen lời :

— Việc đó tôi có thể dàn xếp được. Chúng tôi thừa sức đón ông trở về sau khi công tác tại đây này kết thúc mặc dù chúng tôi không thể đưa ông đi. Chúng tôi chỉ cần biết ngày giờ hẹn để cho tiềm thủy đình đến—và nơi gặp

nhau.

Vallance cầm cây bút chì sơn vàng từ này giờ xoay trở một cách sốt ruột trên tay, chỉ vào tôi và hỏi :

— Ông cần ở trên Sudra trong bao lâu ?

— Không lâu quá ba ngày.

— Thế thì mình hãy lấy ngày 8 làm ngày hẹn. Andrews, ông có thể chuẩn bị ngay được không ?

— Chắc chắn được. Mình hãy ước hẹn tàu sẽ tới nơi đúng mười hai giờ khuya ngày 8 Tháng Ba và sẽ chờ đến một tiếng đồng hồ trước khi trời sáng. Chúng tôi sẽ liên tiếp đón như thế ba đêm nếu cần—tức đêm tám, chín và mười Tháng Ba. Phòng trường hợp ông không thể tới chỗ hẹn đúng đêm 8.

— Ở đâu ?

Andrews bảo :

— Mình hãy xem họa đồ.

Ông ta đi đến bức tường và gỡ tấm địa đồ mấy hòn đảo, loại đặc biệt dùng trong quân đội.

— Tôi đã lên Sudra với một toán quân đổ bộ vào những ngày đầu tiên của cuộc chiến tranh 1939. Vì nơi này không thể là một căn cứ tốt, nên chúng tôi không thiết tới chuyện đó, nhưng tôi vẫn còn giữ họa đồ. Đó là một nơi khi họ cò gáy tương tự Saint Kilda về phía bắc, mặc dầu Kilda hiện được dùng làm trạm hướng dẫn cho đàn hỏa tiễn Uist.

Ông ta chỉ bằng đầu bút chì:

— Hòn đảo độc nhất đáng cho mình lưu tâm là Saint Sudra, đảo lớn nhất này. Theo sách tài liệu cho biết, đảo dài độ mười dặm, kể từ Sternness, mũi đất xa nhất về phía bắc, cho tới Vindh Luana ở tận cùng phía nam Hải cảng

chính, khá tốt, là nơi này, vịnh Gentry, ở về phía đông nam. Nó gần như chia hòn đảo ra làm hai phần, ngay dưới trung tâm, thọc sâu vào đất liền gần đặng South Loch, tức phá biển này.

Tôi hỏi :

— Những lần màu đỏ này chắc là hệ thống đường sá ?

— Phải. Không có thành phố hay làng mạc gì ngoại trừ Bragawick, tại đây, ở phía trên vịnh Gentry, và hiện giờ bị bỏ hoang. Bây giờ đây là nơi tôi đề nghị dùng làm điểm hẹn.

Ông ta chỉ vào một điểm ở bờ biển đông nam của Sudra, bên kia eo biển hẹp của Friday Sound về phía Dun, và vẫn tiếp tục trình bày :

— Một nơi tuyệt diệu để yên lặng gặp nhau, với điều kiện đoạn bờ biển này không có gì thay đổi. Ở đây vừa khuất gió vừa không có sóng mạnh. Bãi biển giốc đứng suốt một khoảng dài, bờ đá không cách xa mức thủy triều cao và, theo tôi còn nhớ, bao phủ bởi loại cây kim tước và cỏ hoang.

Ông ta chợt quay sang tôi.

— Khi ông muốn rước đi, ông hãy dùng một cây đèn pin để làm hiệu. Một chiếc xuồng bằng cao su sẽ tới đón ông. Ông còn nhớ dấu hiệu Morse chứ ?

— Vâng.

— Hay lắm. Ông chỉ cần ra dấu OUI — ba chữ O, U và I.

Vallance cựa quậy một cách bứt rứt.

— Chiếc xuồng đó có rộng chỗ không ? Ít nhất Duubar cũng sẽ đưa theo một người khác, nếu ông ấy may mắn.

Tôi vẫn còn nhớ loại xuống xập xệ đó hồi tôi chưa ra khỏi Biệt Kích Quân.

— Bây giờ tiến bộ lắm rồi. Chúng tôi sẽ chu toàn. Dillingham cũng góp ý kiến.

— Còn áo quần nữa. Ở đó chắc lạnh lắm ?

Andrews trả lời :

— Không lạnh lắm. Nhiều người không tin, nhưng thực ra quần đảo Hebrides ít lạnh và ít khó chịu hơn Luân-đôn trong khoảng giữa Tháng Mười Một và Tháng Ba. Nhưng tôi sẽ nói với Dunbar về chuyện này.

Tôi lại nói :

— Còn một điều cuối cùng. Tôi đang bị cảnh sát truy nã. Ông có thể can thiệp để bãi bỏ vụ đó ?

Vallance đáp ngay:

— Không được. Chúng tôi không dám liều lĩnh nói với bất cứ ai về chuyện ông và những việc ông sắp làm. Dù là với cảnh sát. Ông phải tự xoay xở lấy. Ông cũng đừng nên trở về khách sạn. Chắc họ đang chờ ông tại đó, căn cứ theo lời ông kể về vụ họ đi hỏi thăm ông hồi sáng. Ông hãy đích thân tìm mượn máy bay, và cố tránh xa cảnh sát.

Trông thấy bộ mặt của tôi, Andrews liền bảo :

— Không đến nỗi nào đâu. Đêm nay tôi sẽ cho người lên vào nhà ông để lấy ra cho ông những món ông cần.

Tôi niềm nở trả lời :

— Cám ơn ông. Ông an ủi tôi một cách lạ lùng.